

Metszéspontok

*Próbál a krétakörből
kimászni a cserbenbagyott,
föltápaszkodni teste alvadt kupacából,
próbál föltérdepelni legalább.
A felejtés poklában érzi magát,
miközben az erdők körben lobognak.*

*S míg izzó szél dagasztja a fák
üszkösödő vitorláit, távol egy sziréna
életre kelt néhány megszállott fiút. Útjuk
kihűlni nem tudó meteorhoz vezet,
ám a tébolyt is észreveszik,
mely egy padlásszobából őket figyel.*

*Páncélja nélkül bitvány
kis senki. Igazi nónév.
Már eltiuntette az embernyomokat
a hűtőrácscról. Most a híreket lesi,
és előveszi a füzetet, amibe féltett
titkait szokta foljegyezni. A csöngetés
után már nincs esélye, hamuvá
omlik össze mindene.*

Nincs barag

*Múló rosszullét a bűnbeesés előtt:
a lélek még tett egy kísérletet, de
gyorsan megadja magát, és
engedi, hogy jöjjön a személyi
hibák sora, egész a kipontozódásig.*

*Azt mondja, nincsenek szokásai,
miközben egyre lassabban tudja
kirakni ugyanazt a puzzle-t,
és mindig akkor vált csatornát,
ha meghallja azt a hangot.*

*Nemrég a tanúvédelemtől keresték.
Azóta valami hidegség
kúszik ereiben. Nem tudok
semmiről semmit, mondta,
új élet, új arc nem érdekel.*

*Tíz év múlva szívroham
végez vele, esetleg agyvérzés,
legkésőbb húsz év múlva rák.
De akkorra már eldöntötte rég,
nincs ok, hogy szeresse ellenségeit.*

*És addig még sokszor
eltűnődik möhón, tanú volt-e,
vagy őt figyelték, s nem tudni
miért, de egyre többet gondol
önégetők forró hamujára.*

Lassulás

*A
tájat
s a bajót
köd ragasztja
össze, s a kürt-
hangtól lepattogzik
a festék, elgurulnak a
mentőövek. A kormányos
küzd a műszerekkel, görcsösen
próbál kinézni a mocskos üvegen.
Múltja rákövült köpeny, izzad és didereg
benne. Földek és erdők, sóhaj, ti lassan éltek,
hozzátok lassulni volna jó, letenni minden fölöslegest,
és elköszönni a többiektől. És nem lenne baj, ha ezután
mindig csak gyalogolnék, mennék lassan a torkolat felé, üres
folyómederben, és nem is akarnám megérteni, miért nem érem el sosem.*